

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 48.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392613952/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

«Nej — nej —» klagede Tue, han så grant Drengen trampe om derhjemme og råbe og støje ligesom de tykke Drengene fra Landet.

«Snak,» sagde Fader kort.

Tues Hjærte stod stille — der var ingen Frelse. Nu havde de nået Huset, og Fader lukkede Døren op. De gik ind ad den lille Havestil mellem de strittende, nøgne Stikkelsbærbuske og Snebærrene med de hvide Kugler. Fader åbnede den lave Dør under Tag-skægget, hvor Istappe hang, og de trådte ind i en lille, kalkkold Forstue. Fader bankede på.

«Kom ind,» lød en Stemme indenfor.

Tue tænkte i et Øjebliks Gys på Eventyret om Hans og Grete og Hexens Hus — så stod de inde i et lavt, mørkt Rum, hvor Bjælkerne hang tungt under Loftet, hvor Kappegardiner og Lavendel og Gyldenlak i Urtepotter mørkede for de små, blyindfattede Ruder, og hvor Uret dikkede — tik — tak — mellem to vældige, opredte Himmelsenge.

En Kone rejste sig forundret fra sin Rok, henne ved et brunmalet Klappbord sad Drengen og stirrede over et Par Cigarkasser med Pinde i og Klude på.

«Ih nej — se god Dag, Hr. Inspektør,» nejede Konen og strøg sig over Næsen, «værsgod at sid' ned.»

Hun skubbede et Par tunge Træstole frem, hun var en jævnhøj Kone med et brunt, glat Hår og en brun Hvergarmskjole. Hun havde en stor, bar Pande og milde Øjne.

«Tak Birte,» sagde Fader og tog Plads, «ná, der har vi altså Knægten — det er vel ham, Tue?» Tue tav forlegen, men Drengen svarede sagte: «Jou.» Birte så spørgende smilende fra den ene til den anden, men så sagde Fader: «Ná, Fyren har måske ikke sagt noget?» og han fortalte Historien.

«Ih nej da!» lo Birte med sine store, hvide Tænder, «det var da helsen rart, te Anton kund' hjælp' den lille Inspektør ud af den Klemhærken.»

«Ja, det siger vi også Tak for. Gå nu hen og leg med Anton,» Fader gav Tue et Puf og vendte sig så om mod Birte og begyndte dæmpet at snakke med hende. Tue hørte noget om: «Han går jo helt alene nu — kommer allfor langt fra Livet og vænner sig til at blive egenkærlig og sær — og egenkærlig må min Dreng sidst af alt blive.»

Han vilde høre mere, men da stak Anton sine Cigarkasser frem imod ham:

«Det er Skive,» sagde han.

Tue vidste, at det hed Skibe og fik en lille Smule Foragt for ham, men samtidig svandt Frygten; han havde da også, helt siden han kom ind i den lave Stue, hvor der var så lunt og duftede af Timian og Puddersukker, følt et eget venligt Velbehag. Dog holdt han godt fast i Faders Skøde, inden han vovede sig frem.

«Hvor sejler de?» spurgte han hurtigt.

«I Grøften udenfor — dér, hvor du fil i,» forklarede Anton og rettede på Sejløe.

Tue slap Fader og kom længere frem. «Ja, om Sommeren, når der er Vand på Åen,» vedblev Anton.

«Ude på Fjorden» — begyndte Tue, men stoppede så brat.

«Ja, dér sejler de rigtige Skive,» fuldførte Anton.

«Dem kan jeg se fra Fa'rs Kontor.»

«Ih nej, kan du det — kom nu, så skal du se.»

Tue så prøvende på ham og tilbage til Fader, som stadig talte med Birte, der smilede og glattede sit sorte Forklæde — så stod han henne ved Klappbordet og kiggede ned i Cigarkasserne, mens Anton forklarede og med sin tykke, røde Finger viste, hvor Kahytten var og hvor Roret og hvor Kompasset. Og Tue så det alt sammen dernede, skønt der bare var Pinde og Klude — han var jo selv så vant til at digte Liv i alt. Men han måtte beundre Antons indgående Kendskab til alt det praktiske Skibet vedrørende.